

NIET allen wacht met Kerstfeest een kring van minzame huisgenooten of hartelijke vrienden. Niet allen gaan het Kerstfeest met groote blijdschap tegen, ook hierom omdat hun de gezelligheid als een schut omringen zal. Er zijn ook eenzamen op wie niemand wacht, naar wie niemand omziet. Wie vraagt hen in hun woning? — Wie zoekt hun gezelschap? Merkwaardig, dat vooral in de groote steden de meeste eenzamen te vinden zijn. Waar duizenden bijeen wonen, loopen de enkelingen rond voor wie het, o zeker, met de Kerstdagen feest kan zijn, omdat ze wel heel nauw in het gezelschap verkeerden van een ouderpaar voor wie geen plaats was in de herberg. Ook voor de eenzamen spreekt het Kind in de kribbe Zijn Woord van vrede en welbehagen. Maar..... het is ook iets waard wanneer er menschen zijn, die met ons meelevende in de blijdschap van het hooge feest. We vormen 'n deel van het groote geheel. En daarom is het zoo heerlijk, dat juist op het Kerstfeest dien eenzamen wordt toegeroepen: Er wordt met u meegeleefd! We willen ook u geven de warmte van een gezelligen kring. We willen een Kerstboom ontsteken ook voor u. We willen iets doen om in den tijdelijken nood waarin ge verkeert, te voorzien. Want dan kunt ge beter luisteren naar de blijmare van het Evangelie, van den Heiland, Die arm geworden is daar Hij rijk was, opdat gij door Zijne armoede rijk zoudt worden. Ziet ze daar op onze plaat bijeen in de verlichte zaal, die armen naar de wereld, die eenzamen in de groote stad. Hier wordt hun toegeroepen, dat onder welke droeve omstandigheden zij ook verkeerden mogen, het toch feest is, ook voor hen. Want in den Naam van den Heiland, Die met zondaren at en dronk, Die Zijn Woord van liefde sprak ook tot de diepst gezonkenen, wordt dezen moeden en beladenen gepredikt de rust, die het Kindeken van Bethlehem uitstorten wil in hun arme zielen. Heil en vree wordt gebracht aan een wereld verloren in schuld. Al zouden de menschen dien eenzamen hun deel onthouden, nooit doet aldus de rijke Heiland, Die in arme zondaren, al zijn ze nog zoo laag geplaatt, Zijn heerlijkheid wil openbaren.

Er is nog een andere eenzaamheid, en daarvan spreekt ons de tweede plaat op deze pagina. Dat is de eenzaamheid van het ziekenvertrek. O ja, er zijn er, die in dagen van krankheid zich omringd weten door veler vriendelijke zorg, hetzij in huis, hetzij in de inrichting waarin ze worden verpleegd. Iederen dag genieten ze van bezoekers, die hun wat verkwikking brengen hetzij door hun woord, hetzij door hun gaven. O, dat de zieken, die dit lezen er toch steeds dankbaar voor mogen zijn, dat er menschen leven, die belang in hen stellen, die hen met hun hartelijkheid omringen. Want ach, het kan ook zoo anders. Ook onder de zieken bevinden zich eenzamen. Het ging niet meer op hun kamertje, en daarom was opname in een ziekenhuis geboden. Maar als er bezoeker is, komen er aan alle bedden belangstellende menschen, be-

halve aan het hunne. Ze hebben geen familieleden, die naar hen omzien, geen vrienden, die hen de hand komen drukken. Ze zijn den acht-en-dertig-jarigen kranke gelijk, die klagen moest: „Heere, ik heb geen mensch”. Of wel, ze liggen nog thuis, en de eenige die bij hen komt, is misschien de dokter of de verpleegster van de wijk. Verder verlopen de uren traag en rekken ze zich slechts langzaam tot dagen, om van de nachten maar te zwijgen. Ach, als we misschien zelf zieken hebben te bezoeken in het ziekenhuis, en we weten: op de zaal ligt ook een eenzame, breng dan met Kerstfeest een kleinigheid voor zoo'n stakkerd mee, en fluister hem of haar een woord in van Jezus uwen Heere. Heeft Hij niet zalig geprezen, degenen, die de minste der broederen en zusteren, die in krankheid liggen om Zijnentwil hebben bezocht? Of als er in uw straat of misschien in hetzelfde huis waarin ge woont iemand ziek is, en neer ligt zonder de verkwikking van eenig bezoek, ga er dan heen, breng er den zegen van uw belangstelling en vooral iets van de blijdschap van het Kerstfeest omdat de Heiland er is tot Wien men de lijders bracht opdat Hij ze de handen zou opleggen. Neem maar een voorbeeld aan den kleinen padvinder, die bezig is met zijn goede daad, en een enkele bloem strooit op het pad van de naaste. Denk aan de eenzamen, ook aan de eenzame kranken.

En eindelijk vraagt nog een derde groep op deze bladzijde de aandacht. Hebben we hier ook met eenzamen te doen? — Neen,

want ze hebben elkander. Ze zijn aan den arbeid in de bergen, hoog en ver. Naar huis terugkeeren om er den Kerstavond te vieren, is voor hen niet mogelijk. En nu hebben ze het zich in de hut maar gezellig gemaakt op den Kerstavond, heel ver verwijderd van de menschen, zelfs van ieder ander menschelijk geluid dan dat van hen en van hun vrienden. Ze hebben, dat was in deze streken gemakkelijk genoeg, uit het bosch een denneboompje gehaald en dat zoo'n beetje op hun manier versierd. Ze hebben voor een extra bakje koffie en voor wat rookgerij gezorgd. Wat lekkers is ook aanwezig. Zoo vieren ze den Kerstavond in het bergland. Zoo naar het uitwendige valt er niets bijzonders aan hen te ontdekken. Ze schijnen zich in hun positie wel behagelijk te gevoelen. Maar toch..... zouden ze in hun gedachten niet verwijlen bij hun vrouw en bij hun kinderen? Dat kan bijna niet anders. Is de liefde tot zijn eigen huis niet ieder aangeboren—? En is het niet zoo, dat het Kerstfeest vooral is het feest van den huiselijken kring? Ook omdat het ons de tijding brengt, dat er een Huis voor ons is, een Vaderhuis? Uit dat Huis is ons een bewijs gezonden van onuitsprekelijke liefde en van eeuwige trouw. Waar vindt ge dat bewijs —? In Bethlehem. Daar is het Kind in doeken gewonden en liggende in de kribbe. Nu weten we, dat het Huis voor ons geopend is. Dat we er heen mogen gaan al zijn we eenzaam of door vele banden van liefde aan deze aarde gebonden.

JOHANNES.

